

תת"ע 1922/01/18 - מדינת ישראל נגד ביטון נופר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1922-01-18 מדינת ישראל נ' ביטון נופר

לפני כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה:
נגד
מדינת ישראל
הנאשמת:
ביטון נופר

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961. הנאשמת נהגה ברכב במהירות 108 קמ"ש, למרות שהמהירות המירבית המותרת במקום הינה 50 קמ"ש.

מדיניות הענישה לעבירה של נהיגה במהירות מופרזת משתנה גם בהתאם לרף הפרזה, מקום האכיפה, שעת האכיפה, רמת הסיכון הפוטנציאלי ונסיבות אחרות שאינן נעוצות בעבירה, כגון ותק נהיגה, עבר תעבורתי, גיל העבריין ונסיבות אישיות.

המדובר בעבירה שנעברה באופנוע, אשר נקלטה במצלמת א/3, ביום 15/10/17 בשעה 16:17.

העיקרון המנחה בעת גזירת העונש, הינו עקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, מידת אשמתה של הנאשמת ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשמת.

הופיעה בפניי נאשמת נורמטיבית, אשה דתייה, אשר לקחה אחריות על העבירה, בהזדמנות הראשונה, מתוקף חזקת הבעלות באופנוע. נטען כי לנאשמת 9 אחים, אשר למרבתם רשיון נהיגה לקטנוע וכי עשתה כל שלא ידה בכדי למצוא את מבצע העבירה בפועל אולם, לא צלח בידה עשות כן.

הנאשמת ביקשה לשאת דברה, ניכר כי התרגשה, הסבירה כי היא מתגוררת באשדוד ללא עזרה ממשפחתה ולכן נטל הטיפול בילדיה חל רק עליה. מכאן ביקשה התחשבות שלא לשלול את רשיונה.

בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט לקבוע מהו מתחם העונש ההולם למעשה העבירה אשר בוצע ולצורך כך,

על בית המשפט להתחשב בערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובתוך המתחם להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לנאשמת רשיון נהיגה משנת 2011, לחובתה הרשעה קודמת אחת מסוג קנס. כנטען, המדובר בכשל ראשון מסוגו עברה.

הערך המוגן בעבירת המהירות הינו שלום הציבור. מידת הפגיעה בערך זה פחותה לאור עברה התעבורתי המקל של הנאשמת ונסיבות ביצוע העבירה, ככאלה שחייבו אותה להודות מכח חזקת הבעלות בשל כך שאין ברשותה רשיון נהיגה לאופנוע, כפי שנטען על ידה.

צודק ב"כ המלומד של התביעה כי המדובר בהפרזת מהירות גבוהה המעידה על מסוכנות.

מתחם העונש ההולם את העבירה שנעברה כולל פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

בשים לב לכך כי הענישה הינה אינדיבידואלית וכל מקרה יש לבחון לגופו ולאחר ששקלתי את כלל השיקולים הנדרשים כמפורט מעלה ובכלל זה את מדיניות הענישה ואת עקרון ההלימה אני קובעת כי רמת הסיכון הפוטנציאלי מהנאשמת אינה מן הגבוהות ולכן החלטתי להתחשב בנסיבות שהוצגו ולגזור עונש ברף התחתון של המתחם וללא רכיב פסילה בפועל.

לאחר ששקלתי את חומרת העבירה, את מתחם הענישה הנוהג, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את העובדה כי עברה התעבורתי מקל, את העובדה שבחרה לקחת אחריות מכח הבעלות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 1500 ₪.

הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.8.18.

2. פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ח, 30 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

